

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ. وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَىٰ.

وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ اللَّهَ تَعَالَىٰ يُحِبُّ إِذَا عَمِلَ أَحَدُكُمْ عَمَلًا أَنْ يُتَّقِنَهُ.

İŞ AHLAKI: TOPLUMSAL HUZURUN KAYNAĞI

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “**İnsan için ancak çalıştığına karşılığı vardır ve çalıştığına da görecektir.**”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “**Allah Teâlâ, birinizin yaptığı işi en güzel şekilde yapmasından memnun kalır.**”²

Aziz Müminler!

Yüce dinimiz İslam’ın gönderiliş gayelerinden biri de hayatın her alanında güzel ahlakı kendine rehber edinen bir toplum inşa etmektir. Cenâb-ı Hak, dünya ve ahiret mutluluğu için bizlere ibadetleri emrettiği gibi işimizde de bizlerden ahlaklı olmayı istemiştir.

İş ahlakı, doğruluk, güven, saygı ve adalet gibi temel değerleri işimize yansıtmaktır. İşimizi sağlam yapmak, kul ve kamu hakkına riayet etmek, sözümüzde ve özümüzde dürüst olmaktır. Her daim helali gaye edinmek, kazancımıza haram, dilimize yalan bulaştırmamaktır.

Kıymetli Müslümanlar!

İş ahlakı, çalışma hayatının tamamını kapsayan bir değerdir. Memur olmanın ahlakı olduğu gibi amir olmanın da ahlakı vardır. İşçi olmanın ahlakı olduğu gibi işveren olmanın da ahlakı vardır. Esnaf olmanın ahlakı olduğu gibi müşteri olmanın da ahlakı vardır.

Memur olmanın ahlakı, devletine sadakatle bağlı kalmak, milletine nezaket ve özveriyle hizmet etmektir. Amir olmanın ahlakı ise, hak ve adaletten asla ayrılmamak, himayesindeki kişilere hakkaniyetle davranmaktır.

İşçi olmanın ahlakı, işini sağlam ve kaliteli yapmak, işyerini işverenin emaneti olarak görmektir. İşyerinin imkânlarını şahsi ihtiyaçları için kullanmamaktır. İşveren olmanın ahlakı ise, işçiye huzurlu bir iş ortamı oluşturmaktır. Onu sosyal haklardan mahrum bırakmamak, alın teri kurumadan ücretini tam ve vaktinde ödemektir.

Esnaf olmanın ahlakı, dürüstlükten ayrılmamaktır. Malın kusurunu gizlememek, stok ve karaborsacılığa tevessül etmemek, helal kazancına haram bulaştırmamaktır. Sevgili Peygamberimiz (s.a.s)’in “**Bizi aldatan, bizden değildir**”³ hadis-i şerifi gereğince müşterisini aldatmamak, ölçü ve tartıyı eksik yapmamaktır. Müşteri olmanın ahlakı ise, esnafa verdiği sözü yerine getirmek, borcunu zamanında ödemek, onu zarara uğratacak her türlü söz ve eylemden kaçınmaktır.

Değerli Müminler!

İş hayatında duyarlılığın azaldığı, kanaat, doğruluk ve dürüstlük gibi erdemlerin zayıfladığı, ahlak kavramının içinin boşaltıldığı ve istismar edildiği bir çağda yaşıyoruz. Dünyevileşme, bencillik, bir malı değerinden fazlaya satmak veya kiraya vermek suretiyle çok kazanma arzusu gibi yanlış tutum ve davranışlar toplumsal huzuru ve barışı derinden etkilemektedir. Oysaki güzel ahlakı tamamlamak üzere gönderilen Allah Resûlü (s.a.s), “**Hiçbiriniz, kendisi için istediğini kardeşi için de istemedikçe tam anlamıyla iman etmiş olmaz.**”⁴ buyurmuş, şahsi menfaatlere takılıp kalmamayı, başkalarının hak ve hukukunu gözetmeyi, sosyal hayatta adil ve dengeli olmayı bizlere tavsiye etmiştir. Bizlere düşen görev, Sevgili Peygamberimiz (s.a.s)’in sadakatini kuşanarak her işimizi emanet bilinciyle sahiplenmektir. Onun hak duyarlılığına riayet ederek işçinin hakkını zayi etmemek, iş sağlığı ve güvenliğine daha fazla hassasiyet göstermektir.

Aziz Müslümanlar!

Bize verilen her bir imkânı Rabbimizden bir emanet, O’nun rızasını kazanmak için bir fırsat bilelim. İşimizi sağlam yaparak hem dünyamızı hem de ahiretimizi mamur kılalım. Her işimizde helali gözetelim. Allah’ın rızasında arayalım asıl kazancımızı. O’nun yolunda harcayalım bilgimizi ve servetimizi. Güveni hâkim kılalım hayatımızın her alanında. Ne aldatan olalım ne de aldanan. Doğruluk ve dürüstlükten, adalet ve hakkaniyetten asla ayrılmayalım. Unutmayalım ki, Allah katında bizi değerli kılan, yaratılış gayemize uygun hareket etmemiz, her işimizde İslam ahlakını kuşanmamızdır.

¹ Necm, 53/39,40.

² Beyhakî, Şüabü’l-îmân, 4/334.

³ Müslim, İmân, 164.

⁴ Tirmizî, Sıfatü’l-kıyâme, 59.